

[Kaare Frederiksen.]

ganske nylig har haft en intern afstemning om, hvorvidt medlemmerne ønskede urafstemning. Resultatet af denne interne afstemning må, så vidt jeg kan se, fortolkes klart i retning af, at det ønsker medlemmerne ikke, og det vil da derfor være rimeligt, at samarbejdet mellem parterne og lovgivningsmagten fortsætter netop med et sådant spørgsmål.

Demokrati består af argumentation og afstemning, men af én ting til, nemlig at det nedstemte mindretal erklærer sig indforstået med at være blevet nedstemt, og det forudsætter, at de har været med til at tilvejebringe de regler, hvorefter der stemmes.

Det af hr. Freddy Madsen m. fl. fremsatte forslag til lov om ophævelse af lov om mægling i arbejdsstridigheder består ikke i ændringsforslag, men tager sigte på helt at fjerne en af grundpillerne i dansk arbejdsret, nemlig at parterne i en interessekonflikt vel har fri aktionsret, men at formerne for denne er reguleret efter nærmere angivne regler. Disse regler i forskellig udformning går langt tilbage. Loven af 1910, der blev til efter indstilling i august-udvalget, blev dengang begrundet med, at der var situationer, hvor en påvirkning fra en uafhængig tredjemand kunne bringe strandede forhandlinger over det døde punkt. Det bemærkedes tillige, at det øvrige samfund kunne være så stærkt berørt af arbejdsstridigheder, at en vis indgriben kunne være berettiget. Det er vist ord, der kan bruges uændret den dag i dag, 65 år efter. Det er i øvrigt tankevækkende, at dette første lovforslag havde støtte fra fællesudvalgets formand og arbejdersiden. Arbejdsgiverrepræsentanterne ønskede derimod en afsvækkelse af forligsinstitutionens position.

De nu forløbne 65 år ønsker forslagsstillerne at slå en streg over; dette kan ikke være hensigtsmæssigt og velovervejet. Det tør nok siges, at vi i de kommende måneder står over for store problemer på arbejdsmarkedet. Dets parter har brug for alle gode ønsker. Samfundets tilbud om mægling og fastlæggelse af en vis procedure bør ikke savnes, og som forventet er forslagsstillerne da heller ikke anarkister. De tænker sig, at arbejdsmarkedets parter selv skal fastsætte reglerne for mægling m. v. Ja men så er vi

jo tilbage til udgangspunktet, men med ringere sagligt udgangspunkt.

Ordføreren for forslagsstillerne [vedr. lovforslag nr. 42] (*Freddy Madsen*) (DKP):

Der er i denne debat talt meget om ansvar, også noget om ansvarsløshed, og nogle af de røster, der har lydt om ansvar over for arbejderklassen, især fra den højre side af salen, kunne man nok ønske var til stede i andre situationer, hvor det var ret så afgørende at få gennemført en lovgivning, der var til gavn for arbejderne i dette land.

Med hensyn til tidspunktet for fremsættelsen af lovforslaget er det klart, som det har været fremhævet, at forslaget fra vor side er fremsat i denne situation med henblik på den kommende overenskomstsituation. Det er det først og fremmest ud fra de erfaringer, som blev draget, da den sidste overenskomstsituation kørte igennem, hvor det var et meget omfattende krav ude omkring på arbejdspladserne og i landets fagforeninger, at man inden den næste overenskomstsituation måtte have foretaget vidtgående ændringer i lovgivningen.

Nu bliver der sagt herfra, at det er forkert, at de bestemmelser, som findes i forligsmandsloven, ensidigt er i arbejdsgivernes interesse. Der vil jeg godt lige tage nogle hovedpunkter og også nogle hovedpunkter af dem, som SF her har rejst med deres ændringer, og som jeg synes er rigtige og ganske afgørende i den nuværende lovgivning. Det drejer sig f. eks. om spørgsmålet om forligsmandens muligheder for udsættelse af arbejdsstandsninger. Her er der for mig ingen tvivl om, at det ensidigt er i virksomhedernes interesse, når en konfliktsituation trækker op, at få den nødvendige tid til at få ordrer klaret, til at få produktionen på visse områder kørt igennem, således at man står bedre rustet til at tage den konflikt, der kommer. Eftersom konflikten, i det øjeblik den kommer, er en kamp om, uanset om man kan lide det eller ej, at tilføje modstanderen de størst mulige tab, så er det klart, at det er arbejdsgiverne, der i en sådan situation ensidigt har interessen i at kunne få disse konflikter udsat.

Med hensyn til afstemningsreglerne, der er et andet meget vigtigt punkt, er der for det første spørgsmålet om sammenkæd-